

Matas, la seva esposa, Maite Areal, i el seu advocat, Rafel Parera, als jutjats de Palma.

Matas davant el jutge

Jaume Matas justifica el seu patrimoni amb una herència no declarada i nega tenir cap responsabilitat executiva en la construcció de l'estadi Palma Arena.

Finalment va ser a Palma el dia i l'hora previstos per declarar davant el jutge José Castro. Jaume Matas aterrà a Madrid el diven-

dres dia 19 de març, provinent de Washington. Quasi al peu de l'avió ja l'esperaven periodistes desplaçats des de Palma. Començava el gran xou.

Des d'aleshores no va poder fer ni una sola passa que no fos testimoniada per càmeres de televisió, de fotografia i per redactors. Des de l'aeroport de Barajas anà al pis on viuen els seus fills, al selecte barri de Salamanca. L'endemà es reuní amb el seus advocats, Rafel Parera –desplaçat a posta des de Palma– i Manuel Ollé. Durant tot el cap de setmana enllestiren els detalls de la defensa.

El diumenge dia 21 Matas s'embarcà en un avió amb destinació a Palma. A l'aeroport de Son Sant Joan l'esperaven –és clar– més periodistes que pogueren veure com la seva esposa –que havia arribat dies abans també d'Amèrica– el recollia amb un Mini i el s'emportava cap al famós *palauet*, on arribaven vora de mitjanit. Més fotografies enregistraven com Matas

tancava la reixa de ferro de la porta de baix l'edifici. La foto de l'endemà a les portades dels diaris de Palma ho deien tot: Matas, amb cara de circumstància, rere les reixes. El missatge subliminar –o no tant– era clar.

L'espectacle als jutjats. L'espectacle no va baixar d'intensitat en cap moment. El seguiment segon a segon de tot allò que feien Matas i la seva esposa des del moment que arribaren a Palma va ser exercit acuradament pels mitjans, àvids de portades amb l'encausat illenc més famós. És el primer del *top ten* de la galeria de la fama dels acusats judicials balears. Una galeria que cada vegada és més atapeïda, tot sigui dit: en aquests moments l'ocupen més d'una quarantena de persones per casos que afecten el PP, més d'una trentena pels que esquitxen UM i dos del PSOE. Vora vuitanta encausats. Imagineu-vos la proporció: vuitanta sospitosos de corrupció política en una població de poc més d'un milió de persones.

Malgrat l'abundància de personatges a la tenebrosa galeria dels encausats, el número 1 és fora de dubte: Jaume Matas i Palou. No era res d'estrany, doncs, l'expectació aixecada. Més de 250 persones l'esperaven als jutjats el dimarts dia 23. I quan, poc abans de les nou, feu acte de presència, el carrer fou un clam: "Pocavergonya!", "Els doblers!", "Els doblers!", "¡Chorizo!", "¡Matas, zoquete, devuelve el palacete!" i més imprecacions per l'estil.

Matas, l'esposa, Maite Areal, i el seu advocat, Rafel Parera, tots ells imperterrits, entraren a peu per la rampa de

Probablement, els advocats de Matas demanaran l'anul·lació del cas arran d'uns enregistraments presentats pel jutge

la part de darrere dels jutjats. Habitualment, els qui han de declarar hi entren per la porta principal. Però, preveient la possibilitat d'avalots, el jutge ordenà un operatiu especial. Una gernació de policies controlaven tots els accessos des de la matinada. L'estrella del dia havia d'entrar pel pati posterior, per on hi accedeixen habitualment les furgonetes de la policia amb els detinguts que porten a cal jutge. Els periodistes –més de setanta entre representants de mitjans locals i, molts, enviats especials– s'hagueren de situar rere unes barreres instal·lades a posta i que eren situades al llarg del pati, deixant un espai, a manera de passeig, pel qual hagué de passar Matas i la seva esposa. Només hi faltava la catifa vermella i hauria semblat l'accés al Kodak Theatre, on es lliuren els Oscar. És clar que l'*oscar* que per ventura guanyarà Matas és d'aquells que ningú no voldria guanyar mai.

Fernando Areal. És el cunyat de Matas, el germà de la seva esposa. Fou tresorer del PP quan Matas n'era el president. Hom també l'ha implicat en la causa perquè suposadament va actuar movent diners a favor del cunyat i, presumiblement, podria haver canalitzat diners negres cap al finançament irregular del PP per a la campanya electoral del 2007. Areal,

al contrari que sa germana i el cunyat, entrà als jutjats per la porta principal. Sabia que ell no era l'estrella. Poques fotos li feren. Li tocava entrar primer a declarar i ho féu.

Començà a declarar a les 9.15 de matí. El jutge l'interrogà durant prop de tres hores sobre el seu paper com a intermediari en algunes compres efectuades pel matrimoni Matas-Areal, entre les quals hi ha el pis de Madrid, on viuen els fills. La sospita és que Areal aportà diners d'origen desconegut perquè el matrimoni compràs l'immoble però que no apareguessin com a propietaris, sinó que legalment ho fos un presumpte testafarro: Bartomeu Reus, ex-president de GESA (Gas i Electricitat Societat Anònima) fins a final de l'octubre passat –quan va plegar, en saber-se la seva imputació en el cas– i ex-conseller d'Obres Públiques al primer govern de Jaume Matas (1996-1999), amb qui l'uneix una bona amistat. A més, Areal va ser interrogat també sobre els suposats pagaments amb diners en negre que podia haver efectuat a proveïdors del *palauet* (el pis senyorial que Matas i sa esposa compraren en un casal manierista, en una de les zones d'arquitectura més aristocràtica de Palma). La declaració discorria amb absoluta normalitat fins que, aproximadament a les dotze, el jutge interrompé Areal. Li digué que es contradeïa i, per justificar-ho, li anuncià –a ell i als advocats presents– que tenia una peça secreta que recollia els enregistraments telefònics interceptats tant a ell com a Matas, Maite i Reus. Ningú no en sabia res, d'aquestes proves.

La reacció de la defensa fou immediata. Demanà un recés fins l'endemà, que el jutge acceptà.

Els enregistraments. Els enregistrament sorpresa semblen provar que Matas i la seva esposa intentaren influir en diversos testimonis que havien estat citats a declarar pel jutge, sobretot amb referència al pis de Madrid.

Retransmissió en directe de les declaracions

Se suposa que les declaracions davant el jutge són sota secret. Per a la fam dels mitjans de comunicació la presumpció no val per res. Les declaracions de Matas i dels altres encausats foren, a la pràctica, retransmeses quasi en temps real. Les edicions digitals dels mitjans escrits, com també els diaris de la xarxa, anaren desgranant quasi al minut què deien els imputats i què passava a la sala on eren interrogats. La filtració va ser tan enorme que es convertí en un vertader doll d'informació constant. El jutge, José Castro, ordenà a tots els presents que apagassin els telèfons mòbils. Però no serví de res. El tercer dia de declaracions, l'advocat de Matas, Rafel Parera, demanà un canvi de sala per la sospita que hi hagués micròfons.

L'ex-president balear Jaume Matas, que actualment viu als EUA, ha estat seguit constantment per la premsa des del dia 21, quan arribà a Palma per a declarar al jutjat.

Segons les filtracions publicades per la premsa local, Maite Areal era la que telefonava als testimonis. En uns altres enregistraments, Fernando Areal diu, referint-se a Bartomeu Reus, que “no ens ha de deixar amb el cul a l'aire”, referint-se al luxós pis de Madrid, cosa que, pel context, es podria entendre com una demostració que la propietat era del matrimoni i que Reus era un simple testaferrero. En un altre enregistrament, del cap de setmana abans de les declaracions, l'advocat Parera diu a Matas que no es descuidi de telefonar a Bartomeu Barceló, fiscal en cap de les Balears, per demanar-li que sigui present a la declaració. Matas ho féu i en una conversa posterior amb el seu advocat –també enregistrada– l'ex-president balear explica que Barceló no n'ha volgut saber res, ni d'estar present a la declaració ni tampoc de transmetre a Madrid el desenvolupament del cas perquè entén que els dos fiscals –Juan Carrau i Pedro Horrach– no són imparcials. Barceló, en fer-se públic aquest enregistrament, va explicar que havia atès Matas “per cortesia” i que havia posat la conversa en coneixement dels fiscals que porten el cas.

El fet que s'hagin enregistrat les converses de l'advocat Parera amb els seus clients ha causat una polèmica

sobre la legitimitat d'aquesta pràctica. La defensa de Matas –tant Parera com Ollé– amb tota probabilitat demanarà la nul·litat d'aquestes proves, que no consideren legals, perquè afecten al dret a la defensa. El procés no s'aturarà per aquest recurs. Però sí que és cert que podria determinar el rumb del cas. Algunes fonts jurídiques consideren que fins i tot es podria decretar la nul·litat de tot el procés. Uns altres creuen que no n'hi ha per a tant i que possiblement s'anul·laran únicament els enregistraments.

Matas. Després del recés, les declaracions continuaren el dimecres dia 24. A primera hora fou el torn de Maite Areal, que es negà a respondre les preguntes, possiblement perquè és l'encausat més compromès pels enregistraments telefònics. De tal manera que en deu minuts va haver acabat. Llavors declarà Bartomeu Reus, el suposat testaferrero del luxós pis de Madrid. Reus aportà totes els documents que acrediten la condició de propietari de l'immoble. Explicà que com que és molt amic del matrimoni i que a Maite li feia molta il·lusió aquell pis, el va comprar i llavors els el va llogar –per 2.500 euros el mes– i que, a més, els permeté de fer-hi obres i ocupar-se de tot –fins i tot d'anar a les reunions de propietaris–,

però que en cap cas ell no és testaferrero sinó propietari.

Posteriorment, va arribar el moment més esperat: Matas davant el jutge. El magistrat començà interrogant l'ex-president balear sobre el seu patrimoni. En síntesi, Matas contestà que tot allò que ha comprat el matrimoni ho ha comprat amb doblers d'origen “lícit”, tot i que reconegué que una part no els havien declarat a Hisenda. En concret, es tracta d'una herència que diu haver rebut la seva esposa i que “aleshores no la declararem”. I, més endavant, “entenguérem que era millor” continuar sense declarar-la. Segons els informes de la Guàrdia Civil i de l'Agència Tributària el matrimoni es va gastar quatre milions d'euros entre el 2002 i el 2006, una quantitat que de cap manera no es pot justificar amb els ingressos oficials. D'una altra banda, Matas explicà que el seu pis de luxe a la Colònia de Sant Jordi (municipi de ses Salines) és de sa mare. Que ella, en efecte, el va comprar –amb més de vuitanta anys i pagant-ne una hipoteca que implica més diners cada mes que no els seus ingressos de la pensió– per deixar-l'hi en herència i que, per això, l'habita quan estiuja allà.

Respecte al Palma Arena, l'ex-president negà tenir-hi cap responsabilitat que no fos la política. La construcció d'aquest velòdrom va ser ordenada per ell. El pressupost inicial era aproximadament d'uns 45 milions d'euros i acabà costant-ne uns 110. La desviació és tan enorme que aixecà sospites i provocà el començament de la investigació judicial. Matas negà que tingués cap responsabilitat directa en cap de les decisions durant la construcció perquè tot ho va delegar en el director general d'Esports, Pepote Ballester –també encausat–, a qui va assenyalar com el responsable de la gestió del dia a dia de la construcció del velòdrom i, per tant, també responsable de qualsevol irregularitat que s'hi hagués pogut cometre.

En el moment de tancar aquesta edició –dijous dia 24 al matí–, Matas continuava declarant. S'esperava que concloués durant el dia. A Palma es donava per fet que la fiscalia demanaria mesures preventives contra ell.

Miquel Payeras